

РЕШЕНИЕ

№ 1525

гр. Велико Търново, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разглежда докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело №
20234110102604 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от Б. Х. Д., чрез адв. В. С. – ГАК, срещу „УСТОИ“ ЕАД – град София обективно, кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ, чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 226, ал. 1, т. 1 и ал. 2, във връзка с ал. 3 КТ, във връзка с чл. 52 ЗЗД. В исковата молба процесуалният представител на ищцата по делото развива съображения, че страните са били в трудово правоотношение, като същата е заемала длъжността „Представител бизнес услуги“ в офис Велико Търново и е получавала трудово възнаграждение в размер на 1 500.00 лева. Посочва, че на 07.04.2023 година, без предизвестие, без никакви причини и основания, работодателя ѝ заявил, че прекратява трудовото правоотношение и от следващият работен ден няма ангажимент да изпълнява трудовите си задължения. Твърди, че при постъпването ѝ на работа не са ѝ представени екземпляр от трудовия договор, длъжностна характеристика и копие на уведомление до НАП. Посочва, че след като била уведомена да не ходи на работа, очаквала да ѝ връчат съответните документи, в това число и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, както и трудовата ѝ книжка, но в рамките на 2-3 работни дни не получила нищо. След направена справка в системата на НАП, чрез електронен достъп до данните си открила, че трудов договор между нея и ответника не е регистриран. Твърди, че поради липсата на отразен в системата на НАП трудов

договор, нито своевременно връчена ѝ заповед за прекратяването му и надлежно оформена трудова книжка, не успяла да се регистрира като безработна в Агенция по заетостта, като по тази причина е лишена и от възможността да ползва обезщетение за безработица, както и да започне нова работа. Посочва, че едва на 21.05.2023 година ѝ е връчена попълнена трудова книжка, от която установила, че трудовото правоотношение е прекратено на 07.04.2023 година на основание чл. 71, ал. 1 КТ, а на 17.05.2023 година трудовият договор е бил регистриран в НАП. Твърди, че поради несвоевременното регистриране и връчване на екземпляр от трудовия договор, уведомление за регистрирането му и длъжностна характеристика, както и всички останали документи, изготвяни от работодателя, същата е претърпяла вреди. Твърди, че последният ѝ дължи и обезщетение за пропорционално полагащите се дни на платен годишен отпуск в размер на 375.00 лева, обезщетение за неиздаване на необходимите документи и несвоевременното им предаване на работника, а също и обезщетение на неимуществени вреди, изразени в причинени неудобства, притеснения, стрес в размер на 3 000.00 лева, както и обезщетение за оставане без работа поради уволнението. С молба, вх. № 19301 от 17.10.2023 година на ВТРС и в проведеното на 18.10.2023 година съдебно заседание ищцата, чрез процесуалния си представител по делото, допълва и конкретизира исковата си молба. Направено е искане да бъде постановено решение, с което: да бъде признато уволнението на основание чл. 71, ал. 1 КТ, за незаконно и същото да бъде отменено; ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата сумата в размер на 3 000.00 лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението ѝ за периода от 08.04.2023 година до 07.06.2023 година; ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата сумата в размер на 375.00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск; ответникът да бъде осъден на основание чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ да заплати на ищцата сумата в размер на 3 000.00 лева, от която сумата в размер на 1 500.00 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, предвид невъзможността същата да се регистрира в Агенция по заетостта и да получава обезщетение за безработица, както и да започне нова работа и да получава трудово възнаграждение и сумата в размер на 1 500.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинени неудобства, страх, стрес, притеснения и силни негативни изживявания от оставането ѝ без работа по вина на работодателя, както и на основание чл. 226, ал. 2 КТ сумата в размер на 1 632.32 лева – за периода от 07.04.2023 година до 21.05.2023 година. Претендира да бъдат присъдени направените от ищцата разноски по делото.

Препис от исковата молба е връчен редовно на ответника, който в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозирал отговор на исковата молба. Процесуалният представител на дружеството развива съображения, че макар предявените по делото искове да са процесуално допустими, по същество същите са неоснователни и недоказани. Твърди,

че по силата на трудов договор № 322 от 06.12.2022 година, сключен на основание чл. 68, ал. 1 и във връзка с чл. 71, ал. 1 КТ ищцата е назначена в ответното дружество на длъжност „Представител бизнес услуги“, за срок от 1 година, считано от 06.12.2022 година и с основно трудово възнаграждение в размер на 1 500.00 лева. Посочва, че по силата на допълнително споразумение от 08.02.2023 година, сключено на основание чл. 119 КТ и чл. 4, ал. 1 от Наредбата за вида и изискванията за създаването и съхраняването на електронни документи в трудовото досие на работника или служителя, страните са се съгласили да бъдат адресати на електронни изявления относно факти, свързани с трудовото правоотношение чрез мобилното приложение EVROTRUST, като по силата на чл. 4 от споразумението, служителят се е задължил да изтегли мобилното приложение EVROTRUST и да създаде собствен профил в него. Твърди, че по време на действие на трудовия договор ищцата е ползвала 5 дни платен годишен отпуск - на 09.01.2023г., на 06.02.2023г.; на 23 и на 24.03.2023г. и на 03.04.2023г., като последните две молби са подадени чрез приложението EUROTRUST. Посочва, че на 07.04.2023г. ищцата е уведомена, че трудовият ѝ договор ще бъде прекратен в рамките на срока за изпитване на основание чл. 71, ал. 1 КТ, като издадената заповед № 29/07.04.2023г. ѝ е връчена чрез приложението EVROTRUST. Твърди, че след прекратяване на трудовото правоотношение и оформяне на трудовата книжка, ищцата е търсена многократно по телефона за получаване на последната, и поради невъзможността да бъде открита, ѝ е изпратена поканата с изх. № 17/12.05.2023г. да се яви офиса на дружеството във Велико Търново и да получи оформената си трудова книжка. Поканата ѝ е връчена на 15.05.2023г., видно от обратната разписка за това. Междувременно ищцата се е свързала със служител на дружеството и на 14.05.2023г. трудовата книжка ѝ е върната оформена. Направено е искане предявените по делото искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира да бъдат присъдени направените от ответника разноски по делото.

С определение, постановено в открито съдебно заседание на 15.11.2023 година, производството по делото е прекратено в частта, относно предявения иск с правно основание чл. 224 КТ, поради оттегляне на иска.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, а и от представеното по делото заверено копие на Трудов договор № 322/2022 от 05.12.2022 година /л. 19-20 от гр.д. № 860/2023 година на РС - Габрово/ се установява, че между страните по делото е съществувало валидно трудово правоотношение, като ищцата е заемала длъжността „Представител бизнес услуги“ в ответното дружество, при уговорено между страните основно възнаграждение в размер на 1 500.00 лева. Видно от договора, последният е сключен на основание чл. 68, ал. 1, във връзка с чл. 70, ал. 1 КТ, като в чл. 8, т. 2 от него страните са уговорили, че срокът на изпитване е 6 месеца, считано от датата на назначаване, през който срок

работодателят може да прекрати договора, включително и без предизвестие. С допълнително споразумение от 08.02.2023 година /л. 22 от гр.д. № 860/2023 година на РС – Габрово/ страните са постигнали съгласие да бъдат адресати на електронни изявления относно факти и обстоятелства, свързани с трудовото правоотношение.

Не е спорно по делото и че трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 07.04.2023 година със Заповед № 29 от 07.04.2023 година на основание чл. 71, ал. 1 КТ /л. 28 от гр.д. № 860/2023 година на РС – Габрово/. В тази насока се съдържа и изрично признание от страна на ищцата в депозираната по делото молба, вх. № 19321 от 17.10.2023 година на ВТРС. Не е спорно по делото, а и видно от приложеното заверено копие на Декларация за връчване на трудова книжка при напускане /л. 35 от гр.д. № 860/2023 година на РС – Габрово/, последната е върната на ищцата на 14.05.2023 година.

По делото са приложени и други писмени доказателства.

В съдебно заседание на 18.10.2023 година са събрани гласни доказателства. Свидетелят Д. В. И. заявява, че са приятели с ищцата. Знае, че през месец декември 2022 година започнала работа в „Устой“ ЕАД и работила там до 07.04.2023 година. Посочва, че на обяд му се обадила, че са я уволнили и след това имала много гаден период от 2, 3 седмици. Доколкото знае е отишла в офиса, върнала е електронното си устройство, но не е подписвала документи. Била изпаднала в шок, понеже и преди е останала без работа за дълго време. Заявява, че й намерили работа, но тя не могла да започне, защото нямала трудова книжка, тъй като не й е била върната. Когато останала без работа, Б. не искала да вижда никого, почти не излизала, не отговаряла на съобщенията, не ходела никъде, не ядяла, не спяла и й било доста трудно отново без работа. Посочва, че се е опитала да се регистрира в Бюрото по труда, но не знае какво е станало. Заявява, че й е помагал финансово и й е плащал наема.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Обстоятелствата свързани с възникването и съществуването на трудовото правоотношение между страните по делото не е спорно между тях, а се установяват и от събраните по делото доказателства, при което към момента на прекратяване на трудовото правоотношение ищцата е изпълнявала длъжността "Представител бизнес услуги" в ответното дружество.

По исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ. Видно от приложения по делото Трудов договор, подписан между страните и неоспорен от ищцата, последният е сключен за срок от 12 месеца – чл. 68, ал. 1, т. 1 КТ, като със същия страните са договорили срок за изпитване от шест месеца в полза на работодателя. В случая по делото, доколкото трудовото правоотношение не е прекратено поради изтичане на стока на договора, валидността на посочената клауза

не е предмет на разглеждане, като дори да се приеме, че посочената клауза от договора е недействителна, с оглед разпоредбата на чл. 68, ал. 5 КТ срочен трудов договор по ал. 1, т. 1 от същата разпоредба, сключен в нарушение на ал. 3 и 4, се смята за сключен за неопределено време. Независимо от това обаче следва да бъде посочено, че договорът за изпитване може да предшества сключването както на трудов договор за неопределено време, така и на всеки срочен трудов договор по чл. 68, ал. 1 КТ. В случая по делото с чл. 8, т. 2 от договора страните са уговорили, че срокът за изпитване е 6 месеца, считано от датата на назначаване, през който срок работодателят може да прекрати договора, включително и без предизвестие, т.е. страните са предвидили срок за проверка на професионалните качества на работника или служителя в полза на работодателя. Така уговорена клаузата отговаря на изискванията на чл. 70, ал. 1 и ал. 2 КТ, доколкото договорът, сключен между страните не е за срок по-малък от една година, поради което е в съответствие ал. 1 от посочената разпоредба, изпитателният срок може да е до 6 месеца, какъвто е и настоящият случай. Неоснователно в тази насока се явява възражението на процесуалния представител на ищцата, че посочената клауза от договора е недействителна, доколкото с нея се цели не проверка годността на работника за изпълняваната работа, а прекратяване на договора по облекчен ред. По делото не бяха ангажирани каквито и да е доказателства, от които може да бъде направен подобен извод. Освен това включването на клауза за срок „за изпитване“ е право, в случая на работодателя, с която работникът се е съгласил с подписването на договора. Ето защо и съгласно разпоредбата на чл. 71, ал. 1 КТ до изтичане на срока за изпитване страната, в чиято полза е уговорен, в случая работодателя, може да прекрати договора без предизвестие. Константна е практиката на ВКС, че при прекратяване на трудовото правоотношение на това основание не се изисква мотивиране на заявлението за прекратяване на договора, като е достатъчно то да бъде ясно и безусловно изразено, като отрицателната преценка за изпитване от страната, в чиято полза то е уговорено, не подлежи на обжалване и съдебен контрол. Видно от приложената по делото Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение именно на това основание е прекратено правоотношението с ответницата, като същата не оспорва и датата, на която е прекратено.

Предвид изложеното по-горе, настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен, поради което и като такъв следва да бъде отхвърлен. С оглед неоснователността на главния иск по т. 1, неоснователен се явява и акцесорният /обусловен/ иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, поради което същият подлежи на отхвърляне.

По иска с правно основание чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ.

За да възникне отговорността по чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ следва работникът да покани работодателя да му издаде необходимите документи, за да може да го постави в забава и неиздаването да се превърне в неправомерно действие. Предаването на

документите е търсимо задължение /арг. от чл. 84, във връзка с чл. 68, б. „б“ ЗЗД/. Липсва законова разпоредба, че от момента на прекратяването на ТПО работодателят се намира в забава, поради неиздаването на документи на работника, свързани с прекратяването на ТПО. По делото не са ангажирани доказателства за това, че ищцата е поканил работодателя си за издаване на посочените документи, за да изпадне в забава и за него да възникне задължение да ги издаде и предаде на работника. Нещо повече, в случая ищцата не твърди, че не е изготвен документ за прекратяване на трудовото й правоотношение, а че такъв не й е бил връчен. Освен това, в молба вх. № 19321 от 17.10.2023 година на ВТРС, се съдържа изрично твърдение, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е била достъпна за електронно връчване на 07.04.2023 година, но ищцата е разполагала само със 17 мин, за да влезе в системата, да свали и да подпише приложения документ. В тази насока е представеното от ищцата извлечение от електронната система /л. 15 от делото/. Липсват твърдения, а и каквито и да е доказателства, че ищцата е поискала от работодателя посочения документ. Нещо повече, не е спорно по делото, а от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на посочената дата ищцата е посетила офиса на ответното дружество, за да предаде електронното си устройство, но не става ясно поискала ли е от работодателя да й предаде заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и по каква причина посоченият документ не е й е предаден.

По делото не се доказва и наличието на причинно-следствена връзка с непредставянето на посочения документ от работодателя, ищцата да е претърпяла както имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, поради невъзможност за регистриране в Агенция по заетостта и получаване на обезщетение за безработица, както и за започване на нова работа, така и неимуществени вреди. С Тълкувателно решение № 3 от 12.12.2012 г. на ОСГТК на ВКС е посочено, че пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда. Това предположение трябва винаги да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна. Пропуснатата полза е неосъщественото сигурно увеличаване на имуществото. Установяването ѝ се основава на предположение за състоянието му, ако не беше засегнато от конкретно сочените неправомерни действия. Увеличаването на имуществото следва да е сигурно при нормалните за случая обстоятелства и състояние на гражданския оборот /В този смисъл е например Решение № 72 от 1.04.2011 година по гр.д. № 833/2010г. на III г.о. на ВКС и много други/. В случая по делото съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които

са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 КТ. Съгласно чл. 54а, ал. 3 КСО паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт, а ал. 4 от посочената разпоредба предвижда тримесечен срок от прекратяване на осигуряването за подаване на заявлението. От друга страна за изпълнение на изискването за регистрация като безработно лице в Агенцията по заетостта, съгласно чл. 14, ал. 1 ППЗНЗ е необходимо подаването на заявление-декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, и представяне на: 1. документ за самоличност, национален документ за задгранично пътуване и разрешение за пребиваване, регистрационна карта на чужденец за лицата, ползващи се от временна закрила или ползващи правата по чл. 29, ал. 3 ЗУБ; 2. документи за придобито образование и/или квалификация за лицата, за които не може да се получи информация по служебен път; 3. решение на ТЕЛК/НЕЛК – за лицата с трайно намалена работоспособност, за които не може да се получи информация по служебен път; 4. писмена декларация за удостоверяване на други обстоятелства и/или други документи в случаите, когато са необходими и данните не могат да бъдат получени по служебен път. По делото не са ангажирани и представени каквито и да е доказателства ищцата да е направила опит за регистрация в съответното "Бюро по труда" за регистрация в Агенция по заетостта. В исковата молба и пояснителната такава, подадена преди първото по делото съдебно заседание се съдържат твърдения, че поради поведението на ответника ищцата е лишена от възможността да се регистрира в "Бюро по труда", но е и че реално е предприела действия в тази, насока, респективно - на същата да е отказана регистрация по посочените причини. По делото не са ангажирани и доказателства за подадено заявление за отпускане и изплащане на обезщетение за безработица. Действително съгласно чл. 1, ал. 1, т. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица по чл. 54а КСО, към заявлението се прилага акт за прекратяване на правоотношението, но липсата на такъв не е пречка за подаване на самото заявление, доколкото съгласно ал. 6 от посочената разпоредба, при липсващи документи ТП на НОИ уведомява лицето в 7-дневен срок от приемането на заявлението, като му дава необходимите указания за отстраняване на нередностите, а съгласно ал. 8 ако в 15-дневен срок от датата на уведомяването нередностите не бъдат

отстранени и/или липсващите документи не бъдат представени в ТП на НОИ, преценката на правото и определянето на размера на паричното обезщетение за безработица се прави въз основа на наличните редовни документи и на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. Предвид изложеното, няма как да се приеме, че е налице пропусната полза, представляваща неосъществено сигурно увеличаване на имуществото на ищцата. На следващо място следва да се има предвид, че по делото не са ангажирани доказателства ищцата да е кандидатствала за работа, да е била одобрена за конкретна позиция и за това, че липсата на документи, които е следвало да ѝ предаде ответника, е станало причина за неприемането му на длъжност. Индиция в тази насока са показанията на свидетеля И., който посочва, че са намерили работа на ищцата, но поради липсата на трудова книжка, не могла да започне. От една страна следва да се има предвид, че непреддаването на трудовата книжка, е предмет на самостоятелен иск по чл. 226, ал. 2 КТ, а от друга съгласно Наредба № 4 от 11.05.1993 година за документите, които са необходими за сключване на трудов договор, издадена от министъра на труда и социалните грижи, обн., ДВ, бр. 44 от 25.05.1993 г., изм. и доп., бр. 99 от 12.12.2017 г. за сключване на трудов договор са необходими: 1. документ за самоличност, който се връща веднага; 2. документ за придобито образование, специалност, квалификация, правоспособност, научно звание или научна степен, когато такива се изискват за длъжността или работата, за която лицето кандидатства; 3. документ за стаж по специалността, когато за длъжността или работата, за която лицето кандидатства, се изисква притежаването на такъв трудов стаж; 4. документ за медицински преглед при първоначално постъпване на работа и след преустановяване на трудовата дейност по трудово правоотношение за срок над 3 месеца; 5. свидетелство за съдимост, когато със закон или нормативен акт се изисква удостоверяването на съдебно минало; 6. разрешение от инспекцията по труда, ако лицето не е навършило 16 години или е на възраст от 16 до 18 години. В така изчерпателно нормативно изброени документи не фигурират трудова книжка, заповед за прекратяване на предходно трудово правоотношение, или уведомление за прекратено трудово правоотношение по чл. 62, ал. 3 КТ, поради което не може да приеме, че липсата на посочените документи е била причина за незапочване на нова работа от страна на ищцата. Безспорно оставането без работа е свързано с неприятни емоции, стрес, притеснения и т.н., но същите не могат да се вменят във вина на работодателя, доколкото както бе посочено по-горе липсват доказателства, както ищцата да е поискала от работодателя посочения документ, така и наличието на причинно-следствена връзка между поведението на работодателя и претърпените вреди.

Предвид всичко изложено по-горе, настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск с правно основание чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ, както за претърпени от ищцата имуществени, така и за неимуществени вреди, се явява неоснователен и

недоказан, поради което и като такъв следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ. Съгласно ТР № 1/02.12.2019г. на ОСГК на ВКС, задължението по чл. 350, ал. 1 КТ на работодателя да предаде незабавно на работника или служителя надлежно оформената трудова книжка при прекратяване на трудовото правоотношение възниква в момента на прекратяване на трудовото правоотношение. Когато трудовата книжка се намира при работодателя, неговото задължение става изискуемо и той изпада в забава от деня на прекратяване на трудовото правоотношение. Когато трудовата книжка се съхранява от работника или служителя, задължението на работодателя по чл. 350, ал. 1 КТ става изискуемо от момента на предоставяне на трудовата книжка за оформянето ѝ и за да се освободи от последиците на забавата си, той следва да изпълни процедурата по чл. 6, ал. 3 НТКТС, като съобщи на работника или служителя с писмо с обратна разписка да се яви, за да получи лично трудовата си книжка. Незаконно задържане на трудовата книжка по смисъла на чл. 226, ал. 2 КТ е налице, когато работникът или служителят е предоставил на работодателя трудовата си книжка за вписване на необходимите данни и работодателят не я е върнал незабавно. За работодателя възниква задължение да заплати обезщетение по чл. 226, ал. 2 и ал. 3, изр. 2 КТ от деня на прекратяване на трудовото правоотношение, когато трудовата книжка се намира при него, и от деня на предоставяне на трудовата книжка за оформянето ѝ, когато тя се съхранява от работника или служителя. Обезщетението се дължи до предаването на трудовата книжка, съответно до изпълнение на процедурата по чл. 6, ал. 3 НТКТС. В случая по делото не е спорно, а и се установява от събраните по делото доказателства, че при прекратяване на трудовото правоотношение между страните по делото трудовата книжка на ищцата се е намирала при ответника. Няма спор и относно обстоятелството, че трудовата книжка е върната на ищцата на 14.05.2023 година. С оглед на изложеното по-горе, съдът намира, че за ответника действително е възникнало задължение за плащане на обезщетение по чл. 226, ал. 2 КТ, считано от деня на прекратяване на трудовото правоотношение – 07.04.2023 година до предаването на трудовата книжка на 14.05.2023 година. Изчислено от настоящия съдебен състав обезщетението възлиза в размер на 1 766.67 лева, но с оглед диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде присъдена сумата в размер на 1 636.32 лева, поради което предявеният иск с правно основание чл. 226, ал. 2 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен за посочената сума.

При този изход на делото претенцията на ответника за присъждане на разноски се явява частично основателна. Направеното от процесуалния представител на ищеца в проведеното на 15.11.2023 година съдебно заседание, възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение, съдът намира за основателно, доколкото делото не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, поради което същото следва да бъде намалено до минималния размер, предвиден в

разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 за минималните адвокатски възнаграждения – 780.00 лева. Предвид изложеното и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответното дружество сумата в размер на 620.99 лева, представляваща направените от ответното дружество разноси по делото, съразмерно с отхвърлената част на предявените искове.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА "УСТОИ" АД, със седалище и адрес на управление град София, район Красно село, ж.к. „Хиподрума“, ул. „Хан Пресиян“ № 6-8, с ЕИК 123676736 да заплати на **Б. Х. Д. от ***, с ЕГН ***** **сумата в размер на 1 636.32 лева /хиляда шестстотин тридесет и шест лева и тридесет и две стотинки/**, представляваща обезщетение по чл. 226, ал. 2 КТ за периода от 07.04.2023 година до 14.05.2023 година.

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Б. Х. Д. от ***, с ЕГН ***** срещу **"УСТОИ" АД**, със седалище и адрес на управление град София, район Красно село, ж.к. „Хиподрума“, ул. „Хан Пресиян“ № 6-8, с ЕИК 123676736 искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ и чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Б. Х. Д. от *, с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на **"УСТОИ" АД**, със седалище и адрес на управление град София, район Красно село, ж.к. „Хиподрума“, ул. „Хан Пресиян“ № 6-8, с ЕИК 123676736 **сумата в размер на 620.99 лева /шестстотин и двадесет лева и деветдесет и девет стотинки/**, представляваща направените от дружеството разноси по делото, съразмерно с отхвърлената част на предявените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - град Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____